

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyně JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce:

R. V.

bytem xxx, xxx

zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem

sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému:

Ministerstvo dopravy ČR

sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2018, č. j. 895/2018-160-SPR/3

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2018, č. j. 895/2018-160-SPR/3 se **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci k rukám jeho právního zástupce, Mgr. Václava Voříška, advokáta, náklady řízení ve výši 9.800,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2018, č. j. 895/2018-160-SPR/3, kterým žalovaný změnil část výroku i odůvodnění týkající se skutkové věty rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále také jen „správní orgán prvního

Shodu s prvopisem potvrzuje: V. P.

stupně“) č. j. MHMP 129675/2017/Kra ze dne 26. 1. 2017, a ve zbytku jej potvrdil. Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla (dříve správní delikt provozovatele vozidla) podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvestupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky xxx, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy bylo zjištěno, že dne 12. 7. 2016 kolem 9:50 hod. v Praze 9, na ul. Průmyslové – V Chaloupkách (v blízkosti sloupu VO č. 908012, směr Teplice) – (úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B20a Nejvyšší dovolená rychlost“ – v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 70) se dosud nezjištěný řidič předmětného vozidla neřídil tímto dopravním značením, když jel rychlostí 90 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 20 km/h, tj. dosud nezjištěný řidič spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, a to porušením § 4 písm. c) téhož zákona. Za spáchání daného přestupku byla žalobci dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu za použití § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 2 500,- Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000,- Kč.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě namítá, že správní orgán neprovedl řádnou úvahu o výši sankce. Neprovedl totiž úvahu nad žádnými konkrétními polehčujícími okolnostmi, byť tyto byly ze spisu zjevné. Žalobce v této souvislosti poukazuje zejména na skutečnost, že jednání nemělo žádný následek, nedošlo k dopravní nehodě, ke škodě na zdraví ani ke škodě na majetku, nikdo nebyl jednáním přímo ohrožen, ani nebylo prokázáno, že by žalobce na jednání jakkoli sám participoval. Přestupek byl spáchán za dobré viditelnosti a za dobrého počasí. Dle žalobce měl správní orgán tyto polehčující okolnosti zhodnotit, přičemž by bylo na správním orgánu, zda by řádná úvaha měla odraz např. v mimořádném snížení pokuty nebo v upuštění od správního trestu.
3. Dle žalobce byla určená částka uložena v nezákonné výši, když se správní orgán odchýlil od své dosavadní praxe a uložil částku ve vyšší výši, než ve které běžně ukládá blokové pokuty. Správní orgán byl dle žalobce povinen přihlédnout k závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, přitom nezjistil žádnou přítěžující okolnost. Žalobce uvádí, že v následně vedeném správním řízení byla sankce paradoxně uložena na samé spodní hranici zákonného rozmezí. Dle žalobce v případě postupu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu nemůže být pro obce prvořadým zájmem dělat business a snažit se ze situace vyždímat maximum.
4. Žalobce dále zastává názor, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy, proto důkaz takto získaný nelze užít k dokazování, a to z důvodu, že rychlost měřila obecní policie. Záznam byl proveden stálým automatickým technickým systémem, nicméně obecní policie nezveřejnila informaci o zřízení takového systému. Dle žalobce nelze připustit, aby účelem zřizování těchto prostředků byl business obcí, ale má jím být zvyšování bezpečnosti silničního provozu.
5. Dle žalobce nepostačuje, že správní orgán odkázal pouze na § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť se jedná o blanketní normu. V takovém případě musí být specifikována také právní norma, na kterou blanketní norma odkazuje. Žalobce k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 -34, na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014 – 33, a na rozsudek usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46. Dle žalobce nelze z výroku rozhodnutí přezkoumat, pro jaké protiprávní jednání je žalobce postižen a

jaká konkrétní právní povinnost byla porušena, nemohl se proto řádně hájit, když mu nebylo dostatečně konkrétně sděleno, co je mu kladeno za vinu. Změnou výroku ze strany žalovaného v tomto ohledu pak byl žalobce dle svého názoru zkrácen na svých právech, neboť se teprve dozvěděl, z čeho je viněn, resp. v porušení jakého ustanovení právního předpisu správní orgán shledává protiprávnost jednání.

6. Žalobce dále namítá, že nebyl vyrozuměn o odložení věci přestupku. Dle žalobce se jedná o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Kdyby žalobce věděl o tom, že byla věc odložena, bránila by se zásahovou žalobou. Z tohoto důvodu nebyla splněna podmínka pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla.
7. Žalobce dále namítá, že výrok správního rozhodnutí je nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění. Výrok rozhodnutí tak neodpovídá zákonným požadavkům.
8. Žalobce dále namítá, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nesrozumitelný. Nesrozumitelnost výroku žalobce spatřuje v tom, že bylo konstatováno, že žalobce se dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a řidič se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Z rozhodnutí však není zřejmé, zda správní orgán považoval žalobce též za řidiče, či nikoliv.
9. Dle žalobce porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Dle žalobce není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatem. Správní orgán se nijak nezabýval tím, co je automat, zda použitý rychloměr je automatem a tedy zda byla splněna podmínka v § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, k této otázce neprovedl ani žádné dokazování. Proto je dle žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nezákonné.
10. Žalobce dále namítá, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla v době rozhodnutí žalovaného neexistovala, neboť ta byla dle zákona č. 183/2017 Sb. nahrazena „přestupkem provozovatele vozidla“. Dle žalobce transformace deliktu provozovatele vozidla v přestupek provozovatele vozidla není pouhým přejmenováním, když znaky, následky a sankce přestupku provozovatele vozidla jsou odlišné od správního deliktu provozovatele vozidla. Žalobce k tomu odkazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 11. 2017 č. j. 59 A 53/2017-35 a dodává, že ke změně právních předpisů došlo a žalovaný neprovedl žádnou úvahu, zda není pro žalobce příznivější uznat jej vinným z přestupku provozovatele vozidla.
11. Žalobce dovozuje, že znkem přestupku (dříve správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak přestupku odstraněno. Dle žalobce tento zákon nabyt platnosti dne 28. 6. 2017, a proto měl nabýt účinnosti až 15. den po jeho vyhlášení, tj. 13. 7. 2017. K dřívější účinnosti zákona neexistovala žádná výjimka. Žalobce uvádí, že s ohledem na zásadu retroaktivity je nutné tuto úpravu aplikovat nejen na správní delikty, které byly spáchány v období účinnosti této úpravy, ale též na správní delikty, které byly spáchány dříve, jelikož se jedná o úpravu pro žalobce prospěšnou. Žalobce současně odmítá, že by správní delikt zavinil, neboť učinil vše možné k tomu, aby porušení zákona o silničním provozu předešel.
12. Žalobce dále namítá, že správní orgán nezohlednil § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. Dle žalobce bylo povinností správního orgánu tuto možnost zvažovat. Jelikož byl charakter sankce dle žalobce pouze preventivní, byly naplněny podmínky pro snížení sankce.
13. Žalobce je toho názoru, že správní orgán ve výroku nevymezil místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Odkaz na sloup VO č. 908048 je nedostatečný. Žádný sloup č. 908048 žalobce na ulici Průmyslové ani V Chaloupkách nenalezl. Určité není ani určení místa prostřednictvím ulice, v Praze totiž neexistuje ulice

„Průmyslová – V Chaloupkách“, existují pouze ulice „Průmyslová“ a „V Chaloupkách“. Z výroku rozhodnutí není zřejmé, zda mělo k přestupku dojít v ulici Průmyslová nebo v ulici V Chaloupkách nebo zda snad měl přestupek trvat po celou dobu jízdy ulicemi Průmyslová a V Chaloupkách. Správní orgán však není oprávněn dát do výroku rozhodnutí alternativní výčet míst, kde mohl být přestupek spáchán.

14. Žalobce dále namítá absenci řádně zjištěného skutkového stavu, neboť důkazem byla pouze jedna fotografie. Přestupek spočívající v jízdě určitou průměrnou rychlostí na určitém úseku komunikace však musí být dokazována dvěma fotografiemi – z počátku a z konce měření.
15. Žalobce je toho názoru, že je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť odpovědnost za spáchaný delikt zanikla. Žalobce namítá, že dle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky činí promlčecí doba jeden rok. Rozhodnutí o přestupku bylo vydáno dne 26. 1. 2017. K zániku odpovědnosti za přestupek proto došlo dne 27. 1. 2018. Žalobce rovněž uvádí, že nelze vycházet z § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť je dané ustanovení protiústavní, konkrétně v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Žalobce je toho názoru, že existují dvě odlišné skutkové podstaty, skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a skutková podstata přestupku provozovatele vozidla. Každá z těchto skutkových podstat disponuje vlastní úpravou prekluzivních lhůt, přičemž pro žalobce, jakožto pachatele, je příznivější, aby byl postižen za přestupek provozovatele vozidla, neboť prekluzivní lhůty, které se na tento váží, jsou příznivější. Žalobce má za to, že je třeba na skutek žalobce hledět jako na promlčený ke dni 27. 1. 2018. K této námitce žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2018, č. j. 73 A 54/2017 – 37.
16. Žalobce dále namítá nezákonnost rozhodnutí z důvodu, že správní orgán nepostavil najisto, neprokázal, ba ani netvrdil, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné, ačkoliv znakem přestupku je i jeho zavinění.
17. Žalobce namítá, že řidič vozidla nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace dochází k úsekovému měření vozidel. Na počátku obce není dopravní značka ani jakákoliv jiná informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografováni při vjezdu do obce a při odjezdu. Proto dochází k porušování práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel. Důkaz fotografiemi je proto důkaz získaný v rozporu s právem, a jako takový je nepřijatelný.
18. Žalobce je toho názoru, že žalovaný nevypořádal žádný z jeho odvolacích argumentů. Žalobce doručil žalovanému obsáhlé odvolání, kde vznášel řadu skutkových námitek. Proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné.
19. Žalobce dále namítá, že ve věci rozhodovala úřední osoba, o jejíž nepodjatosti bylo možné pochybovat. Žalobce v doplnění odvolání vznesl námitku podjatosti, žalovaný ale o této námitce samostatně nerozhodl, což je základní procesní chyba. Žalobce nesouhlasí s tím, že námitku vypořádala osoba, proti níž byla vznesena.
20. Žalobce je přesvědčen, že je rozhodnutí nezákonné, neboť správní orgán nevedl o více správních deliktech téhož pachatele společné řízení, ačkoli žalobci svědčí veřejné subjektivní právo na projednání více správních deliktů provozovatele vozidla ve společném řízení a aby byla uplatněna absorpční zásada při ukládání trestu. Žalobce odkazuje na spis Magistrátu hl. m. Prahy sp. zn. S-MHMP 2248961/2016/Mal. Žalobce musí nyní uhradit mnohonásobně vyšší částku, než by uhradil, kdyby bylo vedeno společné řízení.
21. Žalobce dále namítá, že přestupek byl zjištěn obecní policií, ta však nebyla k jeho oznámení oprávněna. Dle žalobce z ničeho nevyplyvá oprávnění policie k dohlížení na provoz na pozemních komunikacích v rozsahu daného přestupku ani k provozování automatických technických prostředků pro zjišťování daného přestupku. Podklad pro zahájení řízení byl dle žalobce získán v rozporu se zákonem. Rozhodnutí proto považuje za nepřezkoumatelné.

22. Závěrem žalobce a jeho právní zástupce nesouhlasí se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
23. Žalobce tak navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

24. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svém rozhodnutí, námitky žalobce shledal nedůvodnými a navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

25. Ze správního spisu bylo zjištěno, že je žalobci kladeno za vinu, že jako provozovatel vozidla tovární značky Audi, registrační značky xxx nezajistil, aby dne 12. 7. 2016 kolem 9:50 hodin v Praze 9, na ul. Průmyslové – V Chaloupkách (v blízkosti sloupu VO č. 908012, směr Teplice) – (úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B20a Nejvyšší dovolená rychlost“ – v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 70), byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Nezjištěný řidič jel v místě, kde je nevyšší dovolená rychlost 70 km/h rychlostí 90 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 20 km/h.
26. Správní orgán prvního stupně vyzval přípisem ze dne 21. 9. 2016 žalobce jakožto provozovatele vozidla, aby podal vysvětlení k prověření došlého oznámení od Městské policie hl. m. Prahy o podezření ze spáchání správního deliktu. Usnesením ze dne 15. 11. 2016 správní orgán prvního stupně odložil věc přestupku, neboť nebyl zjištěn řidič, který se přestupku dopustil. Téhož dne správní orgán prvního stupně vydal příkaz, jímž žalobce shledal vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 silničního zákona a uložil mu pokutu ve výši 2 500,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení.
27. Žalobce podal proti příkazu ze dne 15. 11. 2016 včasný odpor. Správní orgán prvního stupně proto dne 28. 11. 2016 vyrozuměl žalobce o zahájení správního řízení a ústním jednání konaném dne 15. 12. 2016. Žalobce se k ústnímu jednání sám, ani prostřednictvím svého zástupce nedostavil. Správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím ze dne 26. 1. 2017 shledal žalobce vinným ze správního deliktu dle § 125f odst. 1 silničního zákona a uložil žalobci pokutu ve výši 2 500,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení.
28. Dne 15. 2. 2017 podal žalobce blanketní odvolání, které nebylo doplněno. Dne 25. 9. 2018 žalovaný napadeným rozhodnutím k odvolání žalobce změnil část výroku i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí týkající se skutkové věty a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

V.

Právní posouzení věci soudem

29. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.
30. Žalobce v žalobě sdružil větší množství námitek, kterými z různých důvodů brojil proti nezákonnosti prvostupňového i žalobou napadeného rozhodnutí. Jedna z těchto námitek je založena na tvrzeném zániku odpovědnosti za přestupek vlivem uplynutí zákonem stanovené lhůty

k jeho projednání, a to v důsledku nutnosti aplikovat novou a pro žalobce příznivější právní úpravu ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Zdejší soud se proto v kontextu argumentace žalobce nejprve zabýval tím, zda vůči němu mohla být odpovědnost za přestupek provozovatele vozidla uplatněna.

31. V době spáchání přestupku bylo v § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu stanoveno, že: *„Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezhájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“* V pátém odstavci téhož ustanovení bylo dále uvedeno, že: *„Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.“*
32. V průběhu správního řízení došlo dne 1. 7. 2017 k nabytí účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), který zavedl nová pravidla ohledně délky a běhu promlčecích dob, jejichž uplynutí má za následek zánik odpovědnosti za přestupek (dříve také jiný správní delikt).
33. Podle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky: *„Promlčecí doba činí 1 rok.“*
34. Podle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že: *„Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.“*
35. Podle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky: *„Promlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.“*
36. V § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky je dále stanoveno, že: *„Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.“*
37. V době svého přijetí zákon o odpovědnosti za přestupky obsahoval rovněž § 112 odst. 2, ve kterém bylo uvedeno, že: *„Ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiné správní delikty však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“*
38. Následně ovšem došlo k vydání nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, publikován pod č. 54/2020 Sb., kterým bylo rozhodnuto o zrušení první věty § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť toto ustanovení bylo shledáno za protiústavní. Ústavní soud v citovaném nálezu mj. uvedl, že zbývající část daného ustanovení je i po zásahu Ústavního soudu třeba chápat v původním významu zrušené věty první, tedy že se jedná o lhůty pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůty pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt.
39. Poté však došlo k další změně právní úpravy intertemporálních pravidel zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť byl vydán nálezh Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, publikován pod č. 325/2020 Sb., kterým byla zrušena také druhá věta výše uvedeného § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. V rámci odůvodnění daného nálezu Ústavní soud konstatoval, že čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod je třeba aplikovat ke všem součástem

trestnosti, pod které spadá také právní úprava běhu promlčecích dob stanovených zákonem k zániku odpovědnosti za přestupek.

40. Při posouzení, zda je pozdější právní úprava pro pachatele příznivější, je podle právního názoru Ústavního soudu nezbytné zohlednit celkový výsledek takového postupu z hlediska trestnosti, a to s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem případu. K porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny základních práv a svobod dojde také za předpokladu, pokud by pachatel byl potrestán za spáchání přestupku přesto, že by odpovědnost za přestupek podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že přestupek by za užití nové právní úpravy byl již promlčen.
41. Zdejší soud je toho názoru, že výše uvedené právní názory Ústavního soudu je nutné aplikovat také v nyní projednávané věci, a to s odkazem na § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.
42. Ke spáchání přestupku došlo dne 12. 7. 2016, přičemž prvostupňový správní orgán vydal příkaz mající za následek zahájení řízení o správním deliktu (dnes přestupku) provozovatele vozidla dne 15. 11. 2016 (doručen téhož dne), v důsledku čehož došlo k přerušení běhu promlčecí doby a počátku běhu nové promlčecí doby v délce 1 roku. K vydání rozhodnutí o přestupku, jímž byl žalobce uznán vinným, došlo dne 26. 1. 2017, v důsledku čehož opětovně došlo k přerušení běhu promlčecí doby a počátku běhu nové promlčecí doby v délce 1 roku. K vydání druhostupňového rozhodnutí došlo až dne 25. 9. 2018 s nabytím právní moci dne 27. 9. 2018, tedy až po uplynutí zákonem stanovené promlčecí doby [§ 30 písm. a) ve spojení s § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky].
43. Jakkoliv bylo řízení zahájeno v době platnosti a účinnosti „staré“ právní úpravy o odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla, napadené rozhodnutí bylo vydáno již za účinnosti nové právní úpravy, kterou shledal zdejší soud za celkově příznivější pro žalobce – podle dřívější právní úpravy účinné v době spáchání předmětného deliktu zanikala odpovědnost za správní delikt teprve v případě, že o něm správní orgán nezahájil řízení do 2 let, co se o něm dozvěděl, nejpozději do 4 let od jeho spáchání; podle této právní úpravy by tedy ještě nedošlo k zániku odpovědnosti žalobce za správní delikt (přestupek).
44. Na základě výše uvedeného lze dospět k závěru, že odpovědnost žalobce za přestupek zanikla dříve, než bylo ve věci pravomocně rozhodnuto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010 – 89), protože bylo napadené rozhodnutí vydáno v rozporu se zákonem. Tyto závěry jsou zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2020, č. j. 5 As 92/2019 – 39). Zdejšímu soudu tak nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit.
45. Zbývajících žalobními námitkami se již zdejší soud nezabýval, neboť by jejich vypořádání bylo nadbytečné.
46. K žalobcem požadované anonymizaci rozhodnutí ve věci a jeho nezveřejňování na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu pak krajský soud dodává, že se jedná o běžnou součást žalobních námitek podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž Nejvyšším správním soudem bylo opakovaně judikováno, že anonymizace účastníků řízení je dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, zdejší soud k tomu dodává, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.
47. V této souvislosti lze podpůrně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019 – 38, ve kterém bylo uvedeno, že: „K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, jakož i meritorních rozhodnutí na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlášení uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých

účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlášení rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 – 42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 – 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 – 161, ve kterém konstatoval, že „pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“.

VI.

Závěr a náklady řízení

48. S ohledem na výše uvedené důvody, kdy jako důvodná byla shledána žalobní námitka týkající se zániku odpovědnosti za přestupek vlivem uplynutí promlčecí doby stanovené zákonem, soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí bez jednání dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
49. V novém rozhodnutí bude na žalovaném, aby rozhodl v souladu se správním řádem tak, že se prvostupňové rozhodnutí ve věci přestupku provozovatele vozidla podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 112 odst. 1 téhož zákona ruší a řízení se zastavuje, protože zákonem stanovená lhůta k projednání přestupku uplynula. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaný tímto právním názorem Městského soudu v Praze vázán.
50. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobcem na dané řízení představují náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč, náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony [§ 11 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu] právní služby v částce 3.100,- Kč za jeden úkon, celkem 6.200,- Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč [§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Právní zástupce neprokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka nezvyšuje o hodnotu příslušné daňové sazby. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci celkem 9.800,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. dubna 2021

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně